

FOLK OG LAND

NR. 34 - 10. ARGANG

LØRDAG 25. NOVEMBER 1961

LØSSALG 75 ØRE

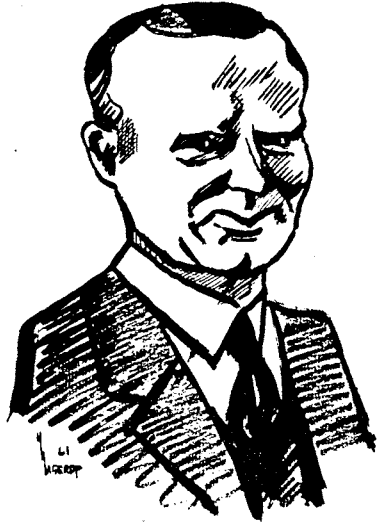
Vericultor:

«NASJONALE» TABUKOMPLEKSER

Og politisk innstilling som objektivitetsgrense

Det er ofte fremholdt i «FOLK OG LAND» at overlege Scharffenberg har gjort seg fortjent til honnør ved å fastslå på uimotsigelig vis det faktiske hendelsesforløp omkring 9. april 1940. Han har herved korrigerert i stor utstrekning den utrolige begrepsforvirring som har rådet her i landet, — ikke alene i den store saueflokk som er uten evne til selvoriering og selvstendig tenkning, men også i høy grad hos prominente og presumptivt kompetente representanter for intellektuelle kretser. Det kan være tilstrekkelig som eksempel på blind subjektivitet å henvise til den kjente jurist som i sin tid skrev hele 3 store avisartikler for å bevise at England ikke hadde provosert Tyskland til invasjon i Norge, og at Churchills åpne erkjennelse av det faktiske forhold i det engelske parlament ikke var noe bevis i motsatt retning. Hans tale var misforstått het det, idet ordet «provoked» angivelig også hadde en annen mening enn alminnelig antatt. Churchill skulle ha brukt det i denne spesielle, mystiske betydning, som merkverdig nok ikke finnes i noe leksikon, tross mange forskjellige betydninger og oversettelsesmuligheter (inntil 8) som vanlig i det engelske sprog.

Den menneskelige erkjennelsesevne er imidlertid begrenset også hos de som er ærlige sannhetssøkere. Ingen er sikret mot feilmuligheter som skyldes en ofte ubevisst innvirkning av personlig fø-

At Ljungberg ikke ville handle i strid med et vink fra kongen selv om han var dypt uenig er hevet over tvil — —».

lelsesmessig innstilling eller komplekser av en eller annen art. Selv professor Skeie har måttet si som Peer Gynt: «Kom senerehen til andre resultater».

Heller ikke sannhetssøkeren Scharffenberg kan fritas for å ha en snev av denne menneskelige brist i mentaliteten, som dessverre hos ham har gjort seg gjeldende i enkelte særlig viktige henseender. Når han f. eks. angående påstanden om «Elverumsfullmakten» hevdet (i Farmand) at den var «en politisk realitet», uten å gå inn på dens uholdbarhet, så skyldes det utvilsomt en «nasjonal» utglidning fra den rette vei, — en hensiktsmessighetsfortolking diktert av ønsketenkning, fordi spørsmålet den-

gang var «tabu», politisk sett. På denne påstand — som endog Hambro synes å ha støttet, isåfall mot bedre vitende — passer Ibsens ord gjennom mor Aases munn:

Ja, en løgn kan endevendes, stases opp mer brask og bram, kledes i en nygjort ham, så dens magre skrott ei kjennes».

En tilsvarende «nasjonal» forklaring kan vanskelig finnes på Scharffenbergs klart uriktige anførsel i et intervju med «Morgenbladet» for en tid tilbake, om at forsvarsminister Monsen i 1936 gjorde en markert kursforandring i sin innstilling til forsvaret, og «i virkeligheten ble en av de beste forsvarsministre». Dette var — som jeg tidligere har påvist i «Morgenbladet» — en bevislig uriktig påstand, jfr. hans uttalelse i Stortinget i 1939 om at «ingen skulle klare å tvinge Storting og Regjering» ved slike krav som de militære sjefer fremkom med. «Det skal ikke gå an å etablere militært diktatur her ved slike midler». (ST. s. 592). Vårt land kunne angivelig ikke vente å bli angrepet av noen stormakt, og hæren spilte derfor en mindre rolle.

Scharffenbergs anførsel om Monsens angivelige kursforandring kan muligens tildels skyldes ubevisst politisk ønsketenkning hos den fhv. sosialist, som synes tilbøyelig til å legge mest mulig ansvar på den nye forsvarsminister. Anførselen må imidlertid antas å ha sin grunn i manglende kjennskap til viktige enkeltheter som de foran nevnte, i forbindelse med hans personlige inntrykk av Monsen som jo var en intelligent herre og en skolert «demagog». Når de tidligere forsvarsministre ikke fikk utrettet noe, skyldtes dette som kjent at det ikke var mulig å få vedtatt noesomhelst i retning av økede utgifter til forsvaret på grunn av venstrepartiets initiativrike samvirke med A-partiet om forsvarsødeleggelsen.

Når Scharffenberg ikke har tatt opp spørsmålet om kapitulasjonen og den påståtte fortsettelse av aktiv norsk statlig krigføring etter 10.6.1940 (som han tidligere har tilkjennegitt å ville gjøre), så er grunnen her vistnok av (Forts. side 2)

Nye toner hos russiske emigranter?

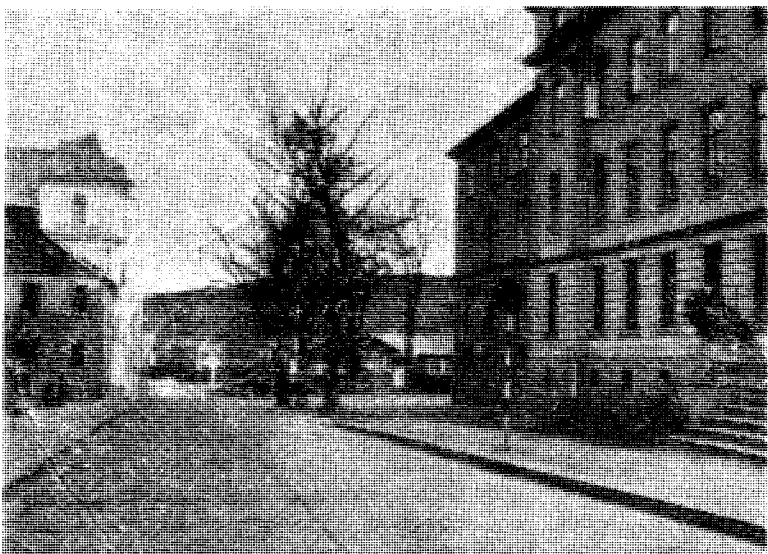
EMIGRANTBLADET «RUSSLANDS STEMME» HEVDER AT KRUSTSJOVS KOMMUNISME BARE ER ET UTHENGSKILT.

Er det kommunismen eller russisk nasjonalisme som bygges opp i dag?

At det på en eller annen måte har skjedd en forandring når det gjelder synet på den ortodokse kommunisme i Russland, er tanker som har slått noen hver. Spesielt interessant er det derfor å se at også russiske emigranter har begynt å spisse ørene og prøver seg på nye storrussiske signaler. Den nasjonal-russiske emigrantavis «Russlands stemme», som utkommer i München, har i sin juniutgave i år gitt klart ut-

(Forts. side 8)

Forsvarsdepartementet - en kasteball for politiske taskepillerkunster gjennom år da katastrofen kom i 1940.

Kais slår sin egen herre på hals: Etter den mangiende mobilisering var våre statsmenn på flukt fra land til strand. Her er kongens oppbrudd fra Hamar forevigeet.

Tabukomplekser ■ ■ Skal der rømmes igjen?

(Forts. fra s. 1)

«nasjonal» art som følge av problemets «tabu»-karakter. Uforlikeligheten mellom den offisielle versjon og det faktiske forhold forties jo her konsekvent av den samlede norske presse, «F. og L.» unntatt. Man må altså antagelig unnvære Scharffenbergs bistand til å klarlegge for offentligheten dette forhold, som ellers kunne blitt en mer interessant og viktig oppgave enn alle de politiske problemer han tidligere har beskjeftiget seg med. Men det er vel fare for at han også her kunne finne det opportunt med en hensiktsmessighetsløsning i retning av krigføringspåstanden må ansees som en «politisk realitet», uten å bringe på bane de momenter som belyser det faktiske forhold på avgjørende vis.

Den manglende rettidige mobilisering og den uhenktsmessige form for den for sene, delvise mobilisering, har Scharffenberg imidlertid skrevet en del om, og her uttalt seg i særdeles sterke ordelag mot Nygaardsvolds regjering og spesielt om forsvarsministeren. Han er her på sikker grunn m.h.t. det offisielle ansvarsforhold, også i tilfelle av eventuell stedfunnen innvirkning fra høyere hold, ifølge grunnlovens § 30, 2. og 3. avsnitt, samt § 5.

Spørsmålet om dette ansvarsforhold er etter 21 års forløp av utelukkende historisk art, og det er på tide at det tas opp også m.h.t. problemets bakgrunn, bl. a. med henblikk på den moralske side av saken.

Det bør da først gjøres oppmerksom på at forsvarsministeren av alle officerer som kjenner ham, vites å være en meget dyktig officer — nr. 1 i et av de beste officerskull som er uteksaminert fra Krigsskolen. I likhet med de øvrige alt for sene tiltak fra A-regjeringens side, var også utskiftningen av det civile surrogat for en fagmann, som A-partiet hadde som sjef for Forsvarsdepartementet, av alt for sen datum til å gi den nye mann vingefang for løsning av de foreliggende oppgaver. Ljungberg har sikkert vært fullt på det rene med riktigheten av generalstabssjefens innvendinger mot mobiliseringsordrens innhold, men har altså hatt både den øvrige regjering og Stortinget bak seg ved anledningen.

Spørsmålet om forholdsregler ble som kjent drøftet i det lukkede Stortingsmøte den 8. april, hvorunder meldingen om torpederingen av en tysk troppetransportdamper utenfor sørkysten innløp, og major Sven Nielsen sterkt fremholdt at nå måtte alle være på det rene med hva som foresto. På dette tidspunkt hadde Koht forlengst mottatt ad-

varsler fra andre hold, fra vår ambassade i Berlin, fra København og Stockholm (5. april 1940), men fant som kjent at dette var advarsler «som ikkje kviler på noko offisielt grunnlag». Han ventet vel at Tyskland skulle røbe sine planer offisielt for ham personlig. Den engelske minelegging oppfattet han imidlertid som et tegn på at Vestmaktene ville føre krigen inn på norsk territorium. Skulle ikke det være nok til å insistere på øyeblikkelig mobilisering?

Senest her skulle Regjeringen ved sin utenriks- og forsvarsminister ha satt Stortinget kniven på strupen. Det eneste positive resultat av dagens forhandlinger ble imidlertid at forsvarsministeren fikk en høyst forsinket bevilgning til ekstraordinære formål på 180 millioner kroner hvorav de 150 var disponert på forhånd.

De panikkforanstaltninger man skulle ventet ble det altså ikke noe av, men omsider kom så den ubegripelige ordre om delvis mobilisering, som ifølge ekspedisjonsmåten ikke ville bli effektiv før etter 3 dager. Denne fonuftsstridige bestemmelse kan ikke forklares alene med Kohts innstilling, ifølge hans uttalelse da Berlinermeldingen om den store tyske flåtebevegelse med vestlig kurs innløp 7.4.40: «Vi kan ikke stanse den tyske flåte allikevel».

Det hviler en offisielt sett uoppkarrt mystikk om dette. Hva ligger under denne mystikk? Er det noen «grå eminense» som her har gjort seg gjeldende? Det må ihvertfall ha vært et eller annet tilsynelatende holdbart resonnement som har ligget til grunn for det ellers ubegripelige forhold.

Pr. elementær logikk kan man finne en sådan forklaring som har kunnet ansees som plausibel, og til en viss grad kan undskylde passiviteten, selv om den langt fra kan godtas som fyldestgjørende:

Det må antas at det bestemmende syn har vært at hvis Tyskland skulle gå til aksjon, ville det utløse øyeblikkelig engelsk motaksjon. Det ville da komme til kamp utenfor Norges kyst, og spørsmålet om å søke støtte i norske havner ville bli aktuelt. I en sådan situasjon ville Norge måtte velge å støtte den engelske flåte. Skulle slik støtte uten tidsspille kunne gis, uten at Norge kunne beskyldes for nøytralitetsbrudd, måtte det ikke være truffet for vidtgående sperringstiltak. Forholdsordren til kystfestningene måtte i samsvar med denne plan gå ut på at det skulle åpnes ild bare mot tyske krigsfartøyer. Hvis alt gikk etter planen ville den

Herr redaktør!

I Deres leder i nr. 33 av dette blad tar De opp spørsmålet, hvorvidt folket må regne med at myndighetene stikker av også neste gang, hvis det skulle bli ufred i landet.

Svaret kan De lese mellom linjene i den såkalte Beredskapslov.

De henviser videre til at en norsk oberst, formentlig oberst Erik Qvam, har reist dette spørsmål.

I den forbindelse kan det være grunn til å peke på, at der ble foretatt en meget betydningsfull endring i oberstens bekjente foredrag om Norges forsvar. Det ble utsendt både over radio og i avisene flere ganger. I de første utgaver reiste obersten krav om, at det ved lov skal forbys enhver øvrighet, uansett om sivil eller militær, å forlate sin post i tilfelle krig — herfra dog unntatt kongehuset. I de siste utgaver av foredraget var denne betydningsfulle unntagelse sløyfet. Det er ikke opplyst, hvem som har foranlediget denne forandring, kanskje stammer den fra den nuværende konge selv.

Den viser ihvertfall klart nok «hvor landet ligger» på dette punkt.

Olaf Holm.

Vår ærbødige hilsen

til fru Marie Hamsun på Nørholm, som fylte 80 år 19. november.

Vi minner om bladpengene

for 1962. Hvis alle ordnet seg før jul i år, ville det være til lettelse for den enkelte og til glede for oss.

med hensikt forsinkede mobilisering kunne finne sted i ro under beskyttelse av den engelske flåte.

Den her skisserte plan er i altfor høy grad preget av blind beundring for og tro på den engelske flåte, men stemmer som supponert forklaring med regjeringens prinsipielle standpunkt at Norge ikke måtte komme inn i krigen «på den ranke sida». Det nøytralitetsbrudd som må antas å være søkt kamuflert ved en slik plan, og som regjeringen i tilfelle in corpore måtte være ansvarlig for, førte som kjent til at en tysk flåteavdeling

Forts. s. 7

TIL FRU MARIKKEN RAMM.

Takk for den vennlige hilsen!

Otto Johnsen.

QUISLING-BYSTEN

eller relieffet kjøpes. Bill. i eksp. merket «Prisforlangende».

Vi har før omtalt flamlendernes frihetskamp. Bildet viser de demonstrasjoner som 50 000-100 000 flamlendere nylig foretok i Brüssel. Det kom til vilt slagsmål med valonene, som ropte «Heil Hitler» og hånte demonstrantene.

Kai Normann 60 år.

En god venn av vårt blad, og en gammel trofast NS-mann, Kai Normann, fylte 60 år 12. november.

Det er ikke nødvendig å presentere Kai Normann for storparten av dette blads lesere, han vil være kjent av de mange dels fra sin ideelle innsats for Nasjonal Samling og dels fra artikler og dikt, han har drysset om seg med. I den forbindelse bør man vel kanskje i første rekke nevne hans store minnedikt om Vidkun Quisling, «Laurbærkransen», som han ga ut i 1957. Kai Normann hører til de trofaste som ikke har sveket sin ungdoms drøm om rettferd og fred, men at han også er i pakt med tidens krav om praktisk realisering av det nordiske samarbeid som Quisling gikk så sterkt inn for, viser hans forsøk for noen år siden på å skape en bevegelse Nordisk Samling på tvers av tidligere politiske motsetninger. Tiden var ikke dengang moden, og Normann høstet bare skade og forfølgelse til takk for sitt initiativ. Den stillfarende idealist ble ropt ut i den venstreradikale presse som den store og farlige «nynazist».

Også som kunstmaler har Kai Normann ydet det utmerkede, allsidig kunstnerisk begavet som han er.

Hedems artikkel:

Hr. redaktør.

I bladets siste nr. finner jeg gjengitt min artikkel i Nationen for 21. f.m. I denne var der noen trykkfeil og utelatelser, noe som ikke er blitt rettet, og som derfor er gått over i gjengivelsen. Jeg tillater meg derfor å be om å få dem beriktiget.

1. Kongens takkskrivelse til den britiske Oslo ambassadør var datert 6. september, ikke 4.

2. I siste spalte i Deres gjengivelse skal det stå etter Norsk Lovtidend: gjort forpliktende «for domstolane, dei andre underordna styremaktene og for borgarane.» (N. Gjelsvik: Lærebok i Folkereett I, s. 53—53).

I sitatet fra Hambro er ordet «andre» falt ut. Det skal stå: «Men en ting må man huske framfor alle andre. Folkereetten bryter landets egen rett».

Henvisningen til Svensk vetenskaplig Tidsskrift gjaldt s. 256, ikke 26.

Oslo, 11. november 1961.

A. E. Hedem.

Vi vil gjerne sende Normann, som nå oppholder seg utenlands, en hilsen fra hans mange venner her, med takk for trofast innsats og aldri sviktende lojalitet overfor sak og meningsfeller.

Nye bøker i

Folk og Land's Bøktjeneste
Postboks 3214 — OSLO

ERIC KERN: Der grosse Rausch. Boken om hvorledes en Waffen SS-avdeling opplevet krigen. Solgt i over 100 000 eksemplarer. Pris innb. kr. 24,—. (Illustrert).

PETER KLEIST: Die europäische Tragödie. Ny bok av den kjente tyske østekspert. Rikt illustrert. Pris innb. kr. 35,—.

ERICH KERN: Von Versailles zu Adolf Hitler. Forfatteren, som under krien kjempet i Waffen-SS forteller Tysklands historie, rikt illustrert. Pris innb. kr. 35,—.

BARNES m. fl.: Entlarvte Heuchelei. Ameikanske revisjonister bidrar til å spre løggen fra krigstiden. Pris innb. kr. 32,—.

PETER KLEIST: Deutschland, Europa und der Ost-West-Konflikt. Brosjyre, kr. 5,—.
Deutsche Soldatenkalender 1962. Pris kr. 14,—.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGEEgne og andres
krigsforbrytere

Det har vært ganske interessant å notere seg det voldsomme, nesten hysteriske skrik som reiste seg i den norske dagspresse og i andre ensrettingsorganer da en i Tyskland ved en pussig «feiltagelse» gikk til arrestasjon av en jugoslavisk titomann, som fra 1941 har vært etterlyst for mord på to tyske soldater. Han var altså i likhet med så mange tyskere fra 1945 og til i dag en ettersøkt krigsforbryter.

Avisene skrapet sammen alle våre norske patriotiske uggjerningsmenn, disse som ikke bare hadde fått gå uetter-søkt og straffefri, men som til og med offentlig i bøker og artikler hadde skrytt av det som ellers betegnes som krigsforbrytelser. Vi leste så øyet ble stort og vått uttalelser av en Max Manus, av en «Kjakan», av en Jens Chr. Hauge og av andre berømmelige blad i den engelske sabotørkorstokken. De var alle sterkt »rystet» over at onde mennesker kunne se så skjevt på deres hederlige håndverk i folkerettens ånd fra okkupasjonstiden og på de lik og de ulykker de uten noen fornuftig grunn etterlot seg.

Det var ellers noen av de fremtredende i denne norske patriotkrets som pussig nok ikke ble trukket frem, skjønt de nok ville vært enige med sine intervjuede kolleger. Vi tenker på en Osvald, en Gulosten, den patriotiske skap-sprenger Anker Rogstad, for ikke å snakke om jødemor-derne fra Skrikerudtjernet, som fikk slik god presse i VG.

I steden har vi da fått verdifulle ekspertuttalelser av AFTENPOSTEN og av folkerettsautomaten Frede Castberg, av den siste til og med i to temmelig motstridende erklæ-ringer etter vanlig tåkefyrstemønster.

For å ta AFTENPOSTEN først, så reduserer bladet for den gode saks skyld de internasjonale avtaler, inngått før ver-denskrigen og behørig undertegnet og ratifisert av Norge, til noe gammelt «nazistisk» skrap, som en i vår fremskred-ne tidsalder naturligvis har kvittet seg med. Eller som bla-det skriver:

«Med Nazi-Tysklands betingelsesløse kapitulasjon, gikk den nazi-tyske øvrighet og dens begreper om lov og rett også til bunns. Dens fremste representan-ter kom selv på tiltalebenken. Så dukker det pluselig opp en gjenganger fra denne onde tid, et anklagedo-kument mot en av dem som kjempet sitt lands des-perate frihetskamp, og en av dem tok tyske liv.»

Ja, er det ikke for galt! Nå som alle gode krigsforbrytere forlengst hadde slått en strek over iallfall sin egen fortid.

Og dog er AFTENPOSTENS forsvar for de evig uopplarte mord og ugjerninger i virkeligheten bare en avglans av selveste den folkerettslærde Frede Castbergs dosering i en ettermiddagsavis av at jussen og moralen er avhengig av hvem som seirer, noe han forøvrig også hevdet i et fore-drag om «rettsoppjøret». Litt vanskelig er det å få dette til å passe sammen med hva han dagen derpå sier til AFTENPOSTEN etter å ha betenkt seg, nemlig at «hvis vi har for oss en krigsforbryter, da mener jeg at Vest-Tysk-land må ha samme rett til å gå til aksjon som andre na-sjoner».

Og er det ikke akkurat det saken gjelder, herr Castberg? Er det ikke nettopp derfor alle de store gullguttene fra mordenes og terrorens tid nå skriker som stukne griser? For de fulgte visst ikke de krigens lover som som var ment å skulle skille mellom soldater og mordere, mellom lovlig kamp og krigsforbrytelser.

La oss derfor få rene linjer i dette viktige spørsmål, som ikke bare gjelder vår fortid, men også vår fremtid. Spar oss for allehånde ekspertuttalelser. La den arresterte ju-goslav være hva han være vil. La oss holde oss til våre egne uopplarte mord og ugjerninger, og undersøke om

Mminister
Lippestad
død

Fhv. minister J. A. Lippe-stad er avgått ved døden nær 60 år gammel og ble begravet i stillhet uten kunngjøring slik at hans mange venner og tidlige kampefeller ikke fikk anledning til å vise ham den siste ære.

Lippestad hadde som tidli-gere sous-sjef hos Røwde de aller beste forutsetninger da han overtok som sosialminis-ter etter Meldell under okku-pasjonen, og han skjøttet da også hvervet med forstand og omtanke. Samtidig virket han også som Nasjonal Sam-lings riksorganisasjonssjef, men med mindre hell, fordi han savnet den nødvendige partimessige bakgrunn.

Personlig var Lippestad en elskverdig og velmenende mann, og dertil en dyktig dip-lomat som fikk tingene til å gli.

Da den store politiske for-følgelse tok til, ble Lippestad som minister naturligvis har-dere rammet enn de fleste andre. Drivkreftene bak opp-gjøret forsøkte å tvinge gjen-nom en dødsdom, men fikk ikke lagmannsretten med seg. Imidlertid fikk vel han som så mange andre en knekk un-der det harde fengselsopphol-det i årrekker, og nå er han altså da fallt bort.

ikke det som det skrytes så av som patriotiske handlinger er det samme som vi hos an-dre folk kaller krigsforbrytel-ser.

Riktignok synes AFTENPOS-TEN og andre med den å me-ne at det ikke er så farlig med noen «tyske liv», men her gjelder det hovedsakelig n o r s k e liv og n o r s k e forbry-telser, som myndighetene un-der foraktelige og intetsigen-de påskudd har vegret seg for å etterforske. Men da det dreier seg om mord, er de fremdeles ikke preskribert ifølge norsk lov, selv om det nå haster med å aksjonere. Hvis disse patrioter med

Fusk som leveregel

Et ord fra Bibelen, som stadig går igjen både i skrift og tale, og som flittig blir brukt i raseblandingens tje-neste, er det kjente uttrykk fra Paulus: «Her er ikke jøde eller greker — —».

I de første kristne menig-heter var det to hovedgrup-per kristne, det var de omskârne og de uomskârne. De første drev en stadig agita-sjon blant de andre og hev-det at de omskârne hadde en forrang hos Gud, og at de var bedre kristne enn de andre.

Denne uoverensstemmelse fortsatte gjennom hele det første hundreåret, og holdt på å undergrave hele kris-tendommen. Grekerne så på omskjærelsen som noe una-turlig, og hadde den linje som forlangte omskjærelse vunnet, så hadde kris-tendommen ikke blitt annet enn en sekt.

Paulus tok derfor skarp avstand fra denne linje og tordnet mot disse folk som la et «åk på disiplenes nakke» som de ikke kunne bære.

Det nevnte sitat av Paulus «Her er ikke jøde eller gre-ker», som så ofte siteres, finnes i brevet til galaterne. Men det kommer tydelig frem av brevet at det hele gjelder kampen om de omskârnes forrang blant de kristne. I innledningen til brevet sier Paulus: «Jeg undrer meg over at I så snart vendte eder bort fra ham som kalte eder ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke er noe annet, det er bare noen som forvirrer eder, og vil forvrengte Kristi evange-lium».

Og videre sier han: «Men ikke engang Titus som var med meg, han som var gre-

ker, ble tvunget til å la seg omskjære, og det for de fal-ske brødres skyld som hadde sneket seg inn og var kom-met for å lure på vår frihet, den som vi har i Kristus Je-sus, så de kunne gjøre oss til træler».

Og videre: «— de som gjaldt mest påla meg intet videre, tvert imot; da de så at det var meg betrodd å for kynne evangeliet for de uom-skârne, likesom Peter for de omskârne — —».

Og videre: «— at vi skul-le gå til hedningene, men de (Kefas og Johannes) til de omskârne».

Av hele galaterbrevet trer det ganske tydelig frem at dette er en innbyrdes kristen strid mellom dem som mener at de kristne må la seg omskjære og dem som mener at de ikke må gjøre det. Og så slutter da Paulus av med å si: «Her er ikke jøde eller greker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mann eller kvinne; for I er alle én i Kristus Jesus».

Det er klart at det den-gang var eller fantes både mann og kvinne, træl og fri, omskåret og uomskåret. Men Paulus fremholdt at når det gjaldt livet etter døden var de alle like.

Til slut i brevet skriver Paulus: «— for i Kristus Je-sus gjelder hverken omskjæ-relse eller forhud noe, men bare tro, virksom ved kjø-det». Og videre: «Gid de end-og må skjære seg selv i sôn-der, de, som oppvigler eder».

Det må være helt klart at omtalte sitat av Paulus ikke kan tas i raseblandingens tjeneste.

Det har ingen ting med rase å gjøre. Det har med to stridende retninger innen kristendommen å gjøre. Pau-lus snakker om omskârne og uomskârne kristne.

Enda tydeligere kommer dette frem i brevet til kolos-senserne (3. kap. 11 v.). Her sier Paulus: «Her er ikke greker og jøde, omskjærelse og forhud, barbar, skyter, træl, fri, men Kristus er alt og i alle.»

Det skal ikke liten freidig-het til å ta dette til inntekt for raseblanding!

Bibelen er ellers full av advarsler mot raseblanding. Det kan være nok her å ta med et sitat. Profeten Esaias sier: «For du (Gud) har for-kastet ditt folk, fordi de er fulle av Østerlands kunster, — —, og mennesker av frem-med ætt drar de inn i landet i mengde. (Esaias 2. 6.)».

Hvordan skal det gå med London? Hva skal Paris gjø-re? Hva vil Washington gjø-re med alle de fremmede som de har trukket inn i byen?

Hvordan skal det gå med en kirke, og med et folk som bygger sin fremtid på sitat-fusk som leveregel?

O. K.

På grunn av streiken

ble forsendelsen av forrige nummer sterkt forsinket, idet det firma som ekspede-rer ut avisene for oss var streikerammet. Av samme grunn måtte vi sløyfe num-meret for 18. november. Men nå er vi altså i normal gjen-ge igjen!

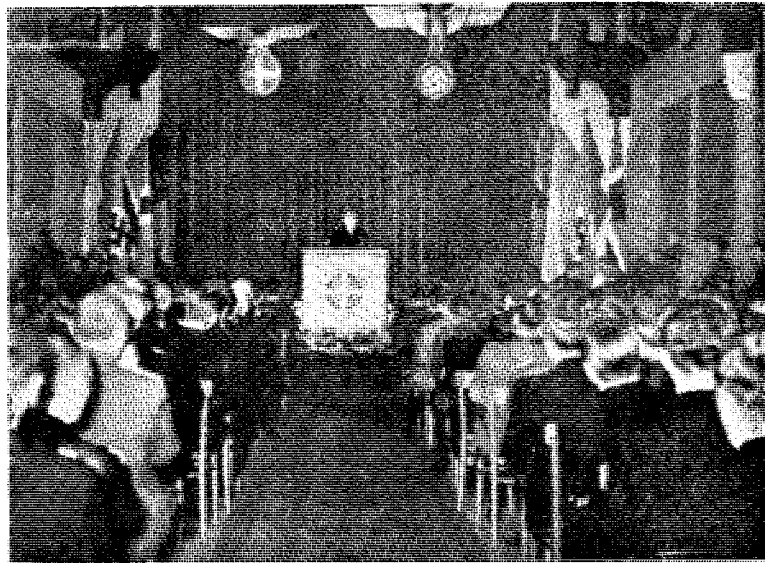
blod på hendene har så rent mel i posen, så bør de også være såpass mannfolk at de nå krever sin sak rettslig un-dersøkt, for deretter å forsva-re den for en lovlig norsk rett. Slik deres kolleger på den annen side blant tyskere og nordmenn har gjort det.

For norsk lov skal vel nem-lig — trass i alle folkelærde uttalelser — alle være like, uansett politisk oppfatning og uansett seir eller nederlag.

Rent bortsett fra at de som mistet livet og deres etterlat-te har rimelig krav på offent-lig undersøkelse og oppreis-ning i en stat som kaller seg en rettsstat

Slik bedømmer en tysker Vidkun Quisling

En vurdering av Hannes Rein,
som hadde stadig kontakt med ham

Quisling taler i forbindelse med regjeringsovertagelsen i februar 1942.

II.

Quisling kjente grundig den norske historie, men også de øvrige folks politisk-historiske sammenheng. Fremfor alt visste han beskjed om Russland. Hans sympati for det russiske folk, som jo også hans hustru stammet fra, stod i sterk motsetning til hans avsky for bolsjevismen. Vurderingen av den politiske nutid stillet han under en historisk fortids aspekter. Det er tragedien ved hans skjebne at han har gått seende i undergangen. Han hadde tillitsfullt stillet seg på Tysklands side, fordi han i Tyskland hadde sett det eneste pålitelige bolverk mot den røde flod fra øst. Og han hadde også trodd at Tyskland ville gjennomføre en uegennyttig sammenslutning av europeiske folk som likeberettigede medlemmer av et større samfund. Da så den tyske politikk gikk veier som forekom ham å være feilaktige, da sa han fra. Det er på ingen måte slik at Quisling av opportunistiske grunner har stillet seg på tysk side og at han var en kritikklos Mitläufer med tyskerne. Nei, Quisling hadde en egen oppfatning også hva de utenrikspolitiske spørsmål angikk. Det har foresvevet ham en europeisk sammenslutning under germansk førerskap - ikke i fiendtlig motsetning til Russland, men i bevisst avstandtagen fra bolsjevismen.

Quisling var selvsagt nødt til under krigen å underordne sine innenrikspolitiske tiltak det utenrikspolitiske mål — seiren i Europa. Likevel har selv hans motstandere måttet anerkjenne hans og hans medarbeideres forvaltningsarbeide. Man har denne inaktte forvaltning å takke for at unødige innblanding av ok-

kupasjonsmyndighetene ble avverget, at produksjonen av levnetsmidler ble opprettholdt, at sosiale tiltak ble gjennomført og at alt overhodet ble gjort for å gjøre det norske folks livsbetingelser gjennom krigen så gode som mulig. Endelig begynte Quisling innføringen av nærings- og kulturtinget, representert ved førende menn på alle områder, for å legge grunnen for det nye norske statsvesen. Det overveldende flertall av hans landsmenn forstod ikke hans politiske hensikter. De kjente ikke hans fjerne europeiske mål og følte hendelsene innenriks som en varig innskrenkning i den personlige frihet og som vilkårlighet. Videre er nordmennene i sitt vidstrakte land og med sin temmelig høye levestandard og sine demokratiske tradisjoner meget mere individualistisk innstillet enn mellomuropeeren på sine trange, overbefolkede områder. Og endelig kommer det til,

(Forts. side 7)

Quisling hadde sin egen oppfatning av de utenrikspolitiske spørsmål og han unnlot ikke å gjøre Hitler kjent med den.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

IV.

Lilly spytter i hendene, griper pøsen og tripper hjemover. Allerede på lang avstand ser hun at det står noen kvinner foran husdøren. Også damen som eier melkebutikken nedenunder er der, den unge som Lilly er venner med. Hennes skilt er ennå ikke overmalt. Melkebutikken er der, fremdeles.

«God kveld, fru Novák!» roper Lilly fornøyet. «Det er godt at De er der ennå! Kan De gi meg smørtildelingen og kunsthonnningen? Rasjoneringskortene og pengene kan De få imorgen tidlig. Jeg skal si det er oppstyr i byen! Og se hva jeg har fått! Rød maling! Vil De ha litt av meg?»

Fru Novák, den pratsomme tsjekkerinne, rister bare på hodet uten et ord. Stum, uten å veie kaster hun et stykke smør på disken og dertil seks pappkartonger med kunsthonnning. Hun pakker sakene i en gammel avis, og Lilly putter pakken ned til skolebøkene.

Mange takk, fru Novák!» kvitter hun. «Men nå må jeg løpe, sulten er jeg også!»

Kvinnene står ennå foran husdøren og hvisker. A, sikkert på grunn av malerpøsen. Og Lilly svinger stolt sin erobring frem og tilbake.

Fru Novák står fremdeles på samme flekken bak disken. Plutselig vender hun seg mot veggen, støtter pannen mot reklamebildet av en ku og en liten kalv og hulker.

Trallende danser Lilly oppover trappen. Den røde maling spru-

ter på veggene, Lillys hender har røde hansker, den lille kjole er også allerede mere rød enn lyseblå — det gjør ikke noe.

Inngangsdøren står på klem. Inne i entreen brenner det lys. På knaggen henger pappas grå vårkappe, og også mammas blå draktjakke er der. Midt i entreen står Herberts gyngehest, og på den rider den store dukke Erika. Bare vent, nu har Helga lekt med dukken min igjen. Og vasen med de vakre liljekonvaler som mamma kjøpte iformiddag er veltet.

Lilly reiser opp den lille vase, samlet omhyggelig sammen liljekonvallene og stiller vasen på plass på det lille telefonbord. Men se der — det er toppen! Barna har skåret over telefonledningen. Der dingler den — hvorledes skal pappa kunne ringe nu?

Opprørt skyver Lilly opp døren til spisestuen, tenner lyset og roper: «Pappa, pappa, kom hit fort!» Intet svar. Intet rører seg. Spisestuen er tom. Heller ikke i pappas arbeidsværelse er det noen. Kanskje er de i kjøkkenet alle sammen? Plutselig blir Lilly redd. Aldri før har det vært så stille i leiligheten, aldri har hun vært her slik alene om kvelden. I kjøkkenet står en haug med oppvask på bordet. Fra middagen, skjønt alt skulle vært vasket opp på denne tid. Og inngangsdøren var ikke lukket. Hvorfor ikke? Igjen løper Lilly gjennom entreen tilbake til spisestuen, snubler i malerpøsen, og den røde maling flyter ut over den lysegrå linoleum. Det skulle naturligvis også hende! Men det kan man tørke opp siden, nå må hun se etter i soveværelset.

Og i soveværelset var de. Alle. Lilly ser og ser, og så huker hun seg sammen på dørterskjen og sier tappert det hun har lært av mamma. Hvis man nemlig har en stygg drøm, så må man ta seg kraftig sammen og si høyt: «Det er bare en drøm alt sammen. Jeg må våkne nu, og så vil alt bli godt igjen».

MANNEN MED LIKVOGNEN

Gjennom Bubnerstrasse kjører en likvogn. Ingen begravelseparadevogn med store glassvinduer og gråtende engler på taket, men en utgammel, bussliggende og solid kjøredning. To ansatte i byens begravelsebyrå, i Prag kaller man dem «funeremenn», sitter foran og plystrer

en schlager Den ene er liten, tykk og bredskuldret, bærer en svart lærjakke over det fattede svarte tjenesteantrekk og har den stive hatt trykket fast ned i pannen. Den andre er stor, slank og blond, hans ubarberte ansikt er nesten vakkert, og hans grå øyne kan sikkerlig vekke behag hos enhver kvinne. Men nå kan han nesten ikke holde dem åpne, så søvnnig er han. Hvis han ikke hadde holdt seg i vigør ved den uavbrutte plystringen, så ville han forlenget ha sovnet.

Ved Antoniuskirken løper to menn ut i gaten, stiller seg opp der og vinker. Straks stikker den største hånden i høyre bukselomme. Hans kollega stanser bannende vognen. «Hva er det på ferde?» brøler han til de to. «Gjør plass, vi skal ennå til Karolinenthal for å hente en kunde og avlevere ham på kirkegården. Vi har ikke tid til narrestreker!»

«Det er vel og bra, Richard, flirer den ene av mennene ved vognen. «Først må du imidlertid bli med oss. Vi har også kunder i huset her, forstår du? Kjør rundt Antoniuskirken her og stans så på hjørnet ved melkebutikken.»

Likvognen kjører langsomt videre.

«Kjenner du ham?» spør den blonde mistroisk.

«Javisst.» grynter den tykke.

«Jeg mener — kjenner du ham godt? Ingen felle?»

«Nei. Han hører til oss. Jeg er spent på hva de egentlig har der. Marcel er av gruppe 7. Slaktehus.»

Kvinnene står nå i gangen og titter gjennom glassdøren da likvognen stanser. De trykker seg opp mot veggen for å la de fire menn slippe forbi og hvisker sammen.

«Hva er på ferde her, kvinnfolk? Folkemøte?» grynter Marcel og klyper den fyldige vaktmesterekone i bakenden. «Fjern dere og lag ikke oppsikt! Og hold munn først og fremst!»

«En-vanvittig historie,» forteller den ene mann i trappen. «Seks stykker har vi deroppe.»

«Hva — seks stykker? Kister med flyveblad? Eller ammisjon?» spør den tykke.

«Ingen kister. Lik!»

Den blonde holder fremdeles hånden i bukselommen og slipper ikke de to med øynene.

«Lik?» knurrer den tykke begravelsemann forskrekket. «Lik? Virkelige lik?»

(Forts. side 8)

Femten år siden feltmarskalk Keitel ble drept

Det tredje rikes siste dage skildret i feltmarskalkens memoarer

16. oktober 1946 ble Tysklands politiske og militære ledere hengt i Nürnberg av seiersmaktene, en hendelse som er uhørt i verdenshistorien, og som kan komme til å få de mest skjebnesvangre konsekvenser for menneskeheten hvis eller når det bryter ut en ny krig. Feltmarskalk Keitel skrev sine memoarer i tukthuset og avsluttet dem seks dager før sin død. Disse erindringer foreligger nå for første gang for offentligheten i en bok som er kommet på Musterschmidt-Verlag, Göttingen. Fra Deutsche Soldaten-zeitung gjengir vi noen avsnitt av boken som forteller om Det tredje rikes siste dage:

Feltmarskalk Keitel underskriver kapitulasjonsavtalen i det russiskbesatte Berlin.

1. mai 1945. Jeg hadde en lengere samtale med Dönitz om den håpløse situasjon. Han viste meg et telegram fra Bormann, som sa at der Führer i testamentet hadde bestemt Dönitz som sin etterfølger og at en offiser i fly var underveis til ham med testamentet. Jeg var straks klar over at mitt telegram natten mellom 29. og 30. april fra Dobbin hos der Führer hadde fjernet enhver tvil om stillingens håpløshet,

Himmler forsøkte å holde kontakten med Dönitz, men ble avvist.

og at testamentet og adviseringsen av det fra Bormanns side var resultatet.

Vi var begge overbevist om at sluttfasen kunne inntre i Berlin nårsomhelst, skjønt feltmarskalk Greim etter sin egen oppfatning og etter egne opplevelser i Berlin selv 28. april om aftenen bedømte kampsituasjonen i Berlin vesentlig gunstiger.

Goebbels skulle bli rikskansler.

Allerede natten mellom 30. april og 1. mai (1945) ble det sendt bud på meg av Dönitz til neste morgen kl. 8, og jeg kjørte følgelig rettidig fra Neustadt. Dönitz mottok meg straks alene og viste meg to nye telegrammer:

a) Fra Goebbels med en liste over den av der Führer angivelig fastsatte riksregjering, hvori Goebbels skulle bli «rikskansler». Det begynte med ordene «Führer død 30. april om ettermiddagen».

b) Fra Bormann, om at det fastsate tilfelle var inntruffet og at Dönitz dermed skulle overta.

Det var altså slutt! Der Führer hadde etter Goebbels'

ordlyd selv berøvet seg livet, ellers ville det jo ha lydt «er falt» og ikke «er død». Testamentet som angivelig skulle bli overbragt av en offiser pr. fly var ennå ikke kommet.

Dönitz ytret straks den oppfatning at han som etterfølger, altså som statsoverhode, på ingen måte behøvet å la seg foreskrive noen ministerliste. Jeg kunne bare gi min tilslutning til denne oppfatning som værende korrekt. Jeg sa at det her åpenbart forelå et forsøk fra Goebbels og Bormanns side på å stille ham, Dönitz, overfor fullbragte kjennsgjeringer. I løpet av ettermiddagen ble det avfattet opprop til det tyske folk og Wehrmacht. Ny edfestelse av Wehrmacht var helt ugjenomførlig i denne situasjon. Jeg foreslo den formulering at eden avgitt til der Führer uten videre hadde gyldighet som avgitt til Dönitz, som der Führer hadde valgt til nytt statsoverhode.

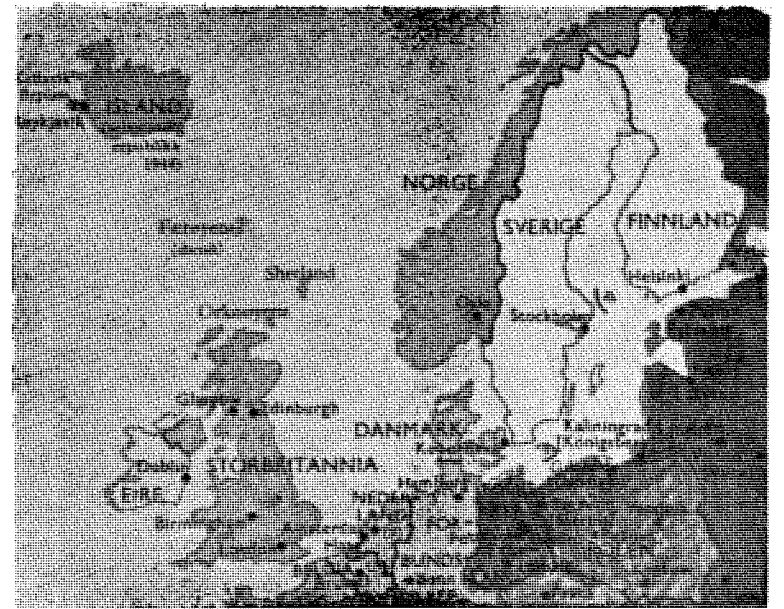
I løpet av formiddagen kom også Himmler påny og hadde konferanser alene med Dönitz. Det virket påfallende for meg at han ikke var ført opp på ministerlisten til Goebbels. Jeg hadde det inntrykk at han betraktet seg som selvfølgelig medlem av regjeringen Dönitz, fordi han spurte meg hvorledes vestmaktene stillet seg til ham. Det forekom meg at han regnet med hvervet som krigsminister. Jeg unnvek imidlertid enhver samtale om dette, og sa at han måtte drøfte slike saker med Dönitz. Jeg kunne som Oberbefehlshaber der Wehrmacht ikke foregripe hans beslutninger.

Jeg føyet til at jeg ville be Dönitz om avskjed fra min stilling så snart spørsmålet om Wehrmachtledelsen måtte reguleres av denne, fordi det nå måtte utnevnes én øverstbefalende for hæren og én for marinen. Da Dönitz fikk vite om Himmlers tilstedeværelse, lot han meg ennå engang kalle inn til konferanse alene. Han sa at Himmler hadde stillet seg til disposisjon for ham i enhver form, etter at han dagene før hadde beskjeftiget seg med tanken om seg selv som Hitlers etterfølger. Han spurte seg så om hva jeg mente om Himmler i en ny regjering. Jeg kunne bare svare at jeg ikke anså Himmler som

Forts. side 6

Engelsk røst om Europas samling

En erklæring fra British National Party

Rådet for British National Party har avgitt følgende erklæring om de pågående bestrebelse for en samling av Europa:

Europeisk samling er ønskelig hvis, og bare hvis, den form den tar og det system som er herskende innen unionen tjener vår rases vel og dermed nasjonens vel.

For oss kommer rasens og nasjonens vel først, og er grunnlaget for vår hele politikk. Med rase mener vi nordeuropeere den nordiske rase, som har vært hovedraseelementet i Nord-Europa både tallmessig og innen lederskiktet. De fleste nordeuropeere er overveiende nordiske og må derfor regnes som nordiske, mens de fleste som ikke er det likevel har et tydelig nordisk drag i sin rasesammensetning.

Vår fundamentale omsorg

når det gjelder nasjonen er å bevare denne nordiske bestand, og å bedre dens kvalitet og øke dens kvantitet, slik at vi ved å tilfredsstille den primære drift mot å forevige blodlinjen ved hjelp av forholdsregler med sikte på sosial og økonomisk rettferdighet, kan oppnå sosial harmoni, økonomisk velstand, kulturell sunnhet og således fremgang for vår sivilisasjon.

Vår streben mot dette raseideal får oss til å oppfatte rasen som en enhet ut over og over nasjonale grenser, og derved til å innse at vårt ideal best kan oppnås gjennom foreningen av hele det nordiske folk. Med rase mener vi således hele den nordiske rase i alle dens nasjonale grenser.

Denne nasjonale rasebe-

Forts. side 6

Park-Hotel i Mondorf var ominnredet til interneringsleir. Her var Seyss-Inquart kommet før Keitel. Bildet viser arrestasjonen av Seyss-Inquart.

Femten år siden - -

(Forts. fra side 5)

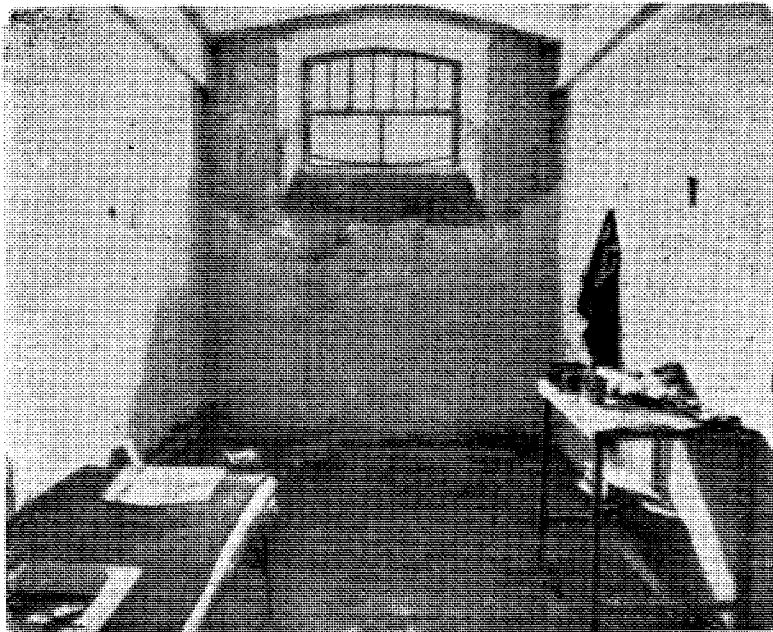
anvendelig. Vi forsikret oss gjensidig om absolutt taushet på dette punkt. Dönitz ville ha grev Schwerin v. Krosigk (hittil finansminister) til sin første rådgiver og utenriksminister. Han ville drøfte den nye regjering med ham.

*

Keitel skildrer deretter hvorledes han så sin siste oppgave i å redde flest mulig flyktninger fra østområdene og mest mulig av øst-hæren. Dette var overensstemmende med Dönitz' hensikt. Denne ville så avslutte krigen. Særforhandlinger som ble innledet med den engelske øverstkommanderende feltmarskalk Montgomery i den anledning ble imidlertid avvist. Feltmarskalken forteller så videre om det siste opphold i Flensburg:

I Flensburg-Mürwick hadde det innfunnet seg noen regjeringsmedlemmer, deriblant også den nye utenriksminister grev Schwerin v. Krosigk. Også minister Speer var tilstede. Han hadde på en påfallende måte sluttet seg til general v. Throta, den av meg avsatte sjef for Heeresgruppe Student. Også Himmler anstrengte seg for å holde kontakt med Grossadmiral Dönitz. Jeg påtok meg så, etter en samtale med Dönitz, å be Himmler om å fjerne seg og å avholde seg fra fremtidige besøk i storadmiralens hovedkvarter. Han var fremdeles betrodd visse partioppgaver, men også disse ble fratatt ham. Himmler var helt ubrukelig for en regjering Dönitz. Jeg erklærte ham dette klart og tydelig etter oppdrag av Dönitz.

Hvor liten innsikt Himmler hadde i den politiske situasjon og sin personlige belastning fremgår av følgende hendelse. Han sendte fra sitt oss ubekjente kvarter gjennom en offiser av hæren som hittil hadde tilhørt hans stab og som han samtidig dimitterte, et brev til general Eisenhower, med anmodning om videreforsendelse. Offiseren hadde fått fullmakt til å meddele meg innholdet av brevet. Det inneholdt i korte ord tilbud om at han frivillig ville overgi seg til general Eisenhower hvis det ble lovet ham under ingen omstendigheter å bli utlevert til russerne. Himmler hadde antydning denne hensikt overfor meg i nærvær av Jodl under min siste samtale med ham. Da offiseren som brevets overbringer ikke merev endte tilbake til Himmler, fikk denne aldri vite at brevet ikke ble videresendt, men ble ødelagt og aldri nådde general Eisenhower. Himmler hadde forøvrig gjennom kureroffiseren ladet meg overbringe den beskjed

Slik en selle bød de ridderlige seierherrer den tyske øverstkommanderende.

for avmelding til Dönitz at han nå ville forlate nordrummet og dukke under. Det neste halve år ville han ikke bli å finne. Arrestasjonen av ham noen uker senere og hans selvmord ved gift i fengslet er kjent.

Kapitulasjonen.

Feltmarskalken forteller så hvorledes han i oppdrag av Dönitz reiser med en engelsk transportmaskin til Berlin for å undertegne avtalen om kapitulasjonen. Da man var kommet så langt som til den høytidelige undertegnelse av avtalen hendte følgende:

Henimot kl. 15 ble det servert oss en rikelig frokost av russiske piker. Vår tålmodighet ble stillet på en hård prøve. Henimot kl. 17 ble vi ført til et annet hus og der bevertet med et aftensmåltid, men det hendte intet annet. Man bragte meg min fullmakt tilbake med den bemerkning at den var i orden, men tiden for undertegnelsen visste man angivelig ikke. Henimot kl. 22 ble jeg utålmodig og lot offisielt spørre når underskriftsakten skulle finne sted. Svaret lød om ca. 1 time. Henimot aften hadde jeg latt hente vår beskjedne bagasje fra flyet, fordi den som sikker ventede tilbakereise nå ikke mere var mulig.

Kort før kl. 24, tidspunktet for kapitulasjonens ikrafttreden, ble jeg med ledsagere ført over til kasernens kasino. Mens klokken slo 12 betrådte vi den store sal gjennom en stor sidedør og ble ført hen til bordet som sto rett overfor døren. Der var det tre sitteplasser ledig for meg og mine to ledsagere. Vårt øvrige følge måtte stå bak oss. Salen var fylt til siste kvadratmeter og klart opplyst av tallrike Jupiterlamper. Forsetet ved tverbordet førte general Sjukov, tilhøyre og tilvenstre for ham Englands og Amerikas befullmektigede.

Den høytidelige akt begyn-

te med få innledende ord, så spurte Sjukov meg om jeg hadde lest kapulasjonsavtalen. Jeg svarte: «Ja». Det annet spørsmål lød om jeg var berettiget til å godta den med min underskrift. Jeg svarte på ny med et høyt «Ja!» Underskriftsseremonien begynte straks, så edfestelsen, etter at jeg først hadde underskrevet — —. Etter avslutningen forlot jeg salen med mitt følge gjennom nærmeste dør bak meg.

Makabert måltid.

Nå ble vi ført tilbake til vår lille villa. I vårt første oppholdsrum om ettermiddagen var det bygget opp et bord ladet med kolde retter og med forskjellige viner. I de øvrige rum var det gjort i stand soveområder meget pent — en seng for hver. Offiserstolken meddelte at det ville komme en russisk general, og når han var kommet, ville det bli servert. Etter et kvarters forløp kom Sjukovs overkvartermester og bad oss ta plass. Han bad oss unnskyldte at han selv ikke kunne være til stede. Maten var vel adskillig mere beskjeden enn vi var vant til, men vi måtte bare ta for oss. Jeg kunne ikke unnlate å svare at vi ikke var vant til slik luksus og et så rikelig bord. Han følte seg åpenbart meget smigret over denne bemerkning.

Vi hadde trodd at oppdekkingen på bordet med en slags sakuska avsluttet dette bødeldmåltid. Da vi forlengst var mette begynte imidlertid først de varme retter med stek, osv. Til slutt fikk vi endog frosne, friske jordbær, som jeg fikk servert for første gang i mitt liv. Åpenbart har en berliner Schlemmerrestaurant levert dette nattmåltid, for også vinene var av tysk opprinnelse. — Etter måltidet forlot offiserstolken oss, han hadde tydeligvis fungert som en slags stedfortredende vert. Vi la oss etter at jeg hadde bestilt flyet til kl. 6 neste morgen.

Engelsk røst - -

(Forts. fra side 5)

vissthet sammenkoblet med hele den nordiske rases nasjonalisme er essensen av vår trosbekjennelse for nordisk rasemessig nasjonalisme.

Denne hovedomsorg for vår egen rase innebærer ikke, eller reflekterer noen arroganse eller fiendtlighet mot de andre europeiske raser som er overveiende i Sør- og Øst-Europa. Tvertimot, den samme rasebevissthet som har inspirert denne primære omsorg, får oss til å erkjenne en grad av likhet mellom alle europeiske raser, og til å respektere og ønske å samarbeide med alle disse andre europeere, som fordi de har samme idealer med hensyn til deres rase som oss, også er rasenasjonalister.

Vi bedømmer alle planer for en europeisk union fra det synspunkt om de er i harmoni med denne europeiske trosbekjennelse om rasenasjonalisme, om de anerkjenner det nordiske folks rett til å høre sammen og tillater det å forby innvandring av ikke-nordiske folk i sine land, om de samtidig også innrømmer de andre europeiske folk denne rett, og for hele Europa sikrer utelukkelse av ikke-europeere og jøder.

Vi er således motstandere av alle de planer for en europeisk union som søker å skape én eneste europeisk stat med én eneste udiffereensierte befolkning — planer, innbefattet Fellesmarkedet, som ville tillate overskuddsbefolkningen i Sør-Europa å emigrere til de nordiske land i nord. Slike planer er bygget på geografiske og ikke rasemessige synspunkter, og ville under påberopelse av forsvar mot kommunismen fremme raseblanding, som nettopp er ett av kommunismens mål.

Vi er motstandere av enhver ordning som bringer noen avgrenset europeisk etnisk folkegruppe under styre av en annen europeisk etnisk folkegruppe mot dens vilje og nekter den selvstyre. Og vi anerkjenner retten for en adskilt etnisk folkegruppe til gjenforening. Vi går derfor inn for gjenforening for Tyrol og Irland, og selvstyre for det flamske folk Vi går inn for bevarelse av identiteten og indre selvstyre for eksisterende europeiske stater over alt hvor

Neste morgen fikk vi servert en enkel frokost kl. 5. Da jeg ville reise klokken halv seks, ble jeg bedt om å vente på Sjukovs stabssjef, som ønsket å snakke med meg om tilbakereisen. Vi stod foran våre reiseklare biler. Generalen bad meg dog å bli i Berlin. Man ville forsøke å gi meg leilighet til fra Berlin å

(Forts. s. 7)

disse stater svarer til dette prinsipp om etnisk frihet og enhet.

Vi tror at et blomstrende jordbruk er avgjørende for hver og en av de europeiske rasestater for å sikre en organisk intim forbindelse mellom blod og jord, rase og hjemland, og derfor er vi mot enhver plan for en europeisk union som vil hindre slike stater i å beskytte en sund bevarelse av deres jordbruk.

Vi er mot planer om en europeisk union som ikke tar hensyn til de nordiske folk utenfor Europa i de britiske dominions Australia, New Zealand og Canada, og i Sør-Afrika.

Vi er like meget mot de planer som vil stille oss på linje med Wall Street i dets konflikt med Moskva som omvendt, men ved å avvise begge disse systemer med finanskapitalisme og kommunisme, avviser vi også de planer som manifesterer en fiendtlighet mot det amerikanske folk som helhet, idet det innen dette fremdeles er en majoritet av europeere, innbefattet et meget solid nordisk element, som vi ønsker å slutte oss sammen med, og også mot det russiske folk som helhet, blant hvilket det også er et betydelig europeisk element hvis tilslutning til den europeiske enhet vi ville ønske velkommen etter omstyrtelsen og oppstykingen av det magerasede Sovjetsamveldet.

I overensstemmelse med disse prinsipper går vi inn for å skape et rasemessig nasjonalistisk felleskap av verdens hvite stater, som bør være et permanent forbund for felles forsvar uten krenkelse av suvereniteten, og som gir anledning til en indre og nærmere forening av de overveiende nordiske land, overensstemmende med deres større grad av slektskap. Dette nordiske forbund måtte omfatte de skandinaviske land, Holland, Tyskland, Østerrike, Storbritannia, Irland, Island, Sør-Afrika, New Zealand, Australia og Canada, og i tillegg alle andre tilgjengelige nordiske folk som bestemmer seg for å skille lag med ikke-nordiske folk og slutte seg til. Alle saker som bare angår de enkelte land innen forbundet skal overlates i disse staters egne hender, mens forbundets maktutøvelse bare skal gjelde saker som angår alle forbundsstater.

For å virkeliggjøre disse mål gjennom en forenet kamp i felles interesse, krever vi opprettelsen av en verdensfront av de hvite rasenasjonalistiske organisasjoner, og innenfor denne front en nær forening av disse organisasjoner i de nordiske land.

Slik bedømmer -

(Forts. fra s. 4)

at enhver politikk som støtter seg til en okkupasjonsmakts bajonetter psykologisk sett er ugunstig stillet.

Derfor ble gode tanker fra Quislings studierum ikke hørt og ikke forstått. For det brede folk egnet de seg nok ennå ikke. Og jo mere den militære utvikling gikk Tyskland imot, desto dårligere ble utsiktene til å skaffe tilhengere for slike planer i Norge.

Avgjørende for Quislings politiske utvikling var hans russiske opplevelser og de erfaringer han som statsråd gjorde med hensyn til den demokratiske statsform. Demokratiet hadde etter hans mening sviktet, iallfall i utenrikspolitikken og når det gjaldt forsvaret. Og i det bolsjevikiske Russland så han Europas farligste fiende av imorgen oppstå.

Den tyske besettelse av Norge var forutsetningen for etableringen av en regjering Quisling, men var på den annen side en sterk belastning for den, fordi understøttelsen fra okkupasjonsmaktens side i høy grad diskriminerte den. Quislings program for en innenriks fornyelse og videre tilslutning til et europeisk fellesskap hadde ladet seg virkeliggjøre hvis Tyskland var gått ubeseiret ut av den annen verdenskrig, og hvis tysk førerskap hadde kunnet vinne de europeiske folk ansvarsbevisst for et forenet Europa, og hadde unngått alt som kunne gi det inntrykk av at Tyskland ville undertrykke dem. Denne forventning har Quisling ofte uttalt. Han var altfor klok og for kultivert til å tro at et moderne, høyt kultivert folk i lengden kunne regjeres diktatorisk. Etter min overbevisning har han ene og alene villet gi utviklingen en annen retning og nye impulser.

Quisling krevet en fast rettsordning for det forente Europa. Og han strebet hen imot en ny demokratisk ordning for Norge. Hans autoritære regime skulle bare føre det norske statskibet ved Tysklands side inn i den europeiske havn. Quisling selv har ikke hersket og diktert. Han har i lange møter rådført seg med sine ministre og embetsmenn, og han har hørt de ansvarliges mening. Han var også representant for en ekte, statlig rettsorden, og han har på en dyktig og diskret måte tilintetgjort bestrebelse som utgikk fra «Berater» fra NSDAP på å få dannet et partiprimat etter tysk mønster. Selv var han også i første rekke en statens representant og mere minister-president enn partifører.

*

I den viktigste forutsetning tok Quisling feil, og dermed var han dømt til å mislykkes: Tyskland klarte ikke kraft-

prøven i den annen verdenskrig. Men ennå før Quisling klart forstod det, var det dukket opp alvorlig tvil hos ham om den tyske ledelse i fullt omfang var seg bevisst sin europeiske misjon. Han tvilte ikke bare på utsikten til seir, men han var også gjennom sine erfaringer kommet til å tvile på den store forbundsfelles lojalitet. Og han forstod vekselvirkningen mellom feilene i den tyske politikk og motgangen i den militære krigføring. Jeg har ofte hørt Quisling klage over dette med sterke ord. Han ønsket fredsslutning med Tyskland og et åpent forbund mellom Norge og Tyskland. Og under enhver omstendighet ønsket han å gjenopprette Norges fulle suverenitet. Hvilke grunner Hitler ellers kan ha hatt til ikke å gå med på dette, så er en av dem sikkert at han ikke har villet binde seg. Og Quisling var mistroisk nok til i dette å se et symptom på uoppriktighet i den tyske politikk, som ikke bare stillet Quisling overfor gåter, men som krevet av ham et overmål av tillit uten at det ble vist nevneverdig imøtekommenhet.

Jeg minnes en samtale ved peisen, der Quisling sa til meg at Tyskland ved sin ugjenomsiktige politikk hadde ødelagt sin opprinnelig store moralske kreditt i de besatte områdene. Dette gjaldt især Frankrike, for ikke å snakke om Russland, hvor man hadde erstattet røde kommisærer med brune. Quisling var virkelig en oppriktig venn av Tyskland, mens hans i seg selv vanskelige stilling i Norge ble helt undergravet gjennom den manglende imøtekommenhet fra riksregjeringens side.

Det er spørsmål om hvorledes de inneneuropeiske forhold hadde utviklet seg hvis Hitler hadde gitt avkall på all den ærgjerrighet han som imperator er blitt tillagt, og straks hadde tilbudt de av Tyskland i 1940 beseirede folk fred og vennskap, og hvis Europas forente stater da var

blitt dannet under tilsagn om disse grunnsetninger: frivillighet, likeberettigelse og full suverenitet. Ett er sikkert, moralsk hadde Tyskland stått annerledes enn nå, og da hadde ikke den gode vilje og den oppriktighet vært bestridt som så mange under den annen verdenskrig ødslet bort på den store oppgave å danne et enig Europa. Krigen mot Russland slik som Wehrmacht hadde innledet den, ville på en avgjørende måte ledet til en virkelig befrielse for de østlige folk.

(Fortsettes).

Femten år -

(Forts. fra s. 6)

gi troppene på østfronten ordre til å strekke våpen, slik jeg hadde krevet igår under forhandlingene om straffebestemmelsene. Jeg erklærte at hvis man ville garantere meg telegrafforbindelse, ville jeg straks oppgi enno noen telegrammer, man måtte da utlevere meg den tyske telegrafnøkkel. Generalen forsvant igjen, han ville innhente Sjukovs avgjørelse. Han kom tilbake med den meddelelse at det likevel ikke var mulig å sende mine telegrammer. General Sjukov oppfordret meg like fullt til å bli i Berlin.

Nå ble hensikten klar for meg. Jeg krevet straks å få fly tilbake til Flensburg fordi jeg der hurtigst måtte gi de endrede kapitulasjonsbetingelser videre til troppene. Ellers kunne jeg ikke innstå for dem. Jeg hadde underskrevet i den gode tro på general Sjukovs ord som soldat det kunne han meddele generalen.

Etter ti minutters forløp kom stabssjefen tilbake og meddelte meg at flyet ville være startklar om en time. Jeg gikk hurtigst inn i bilen sammen med Bürkner og Böhm-Tettelbach og offiserstolken. Mine ledsagere hadde ennå tydeligere lagt merke til forsøket på å holde meg fast enn jeg selv — iallfall foreløpig.

De fortalte meg at russerne åpenbart hadde sviret kraftig og at seiersfesten i kasino ennå var i full gang da vi vel kom avgårde.

Offiserstolken spurte om mine ønsker med hensyn til veien til flyplassen Vi kjørte over Rathaus, Schloss, die Linden, gjennom Friedrichstrasse. Særlig mellom Linden og Belle-Alliance-Platz var det fryktelige spor etter kampene. Tallrike tyske og russiske panservogner sperret mange steder Friedrichstrasse, nesten begravet i murrester fra de sammenstørtede hus. Vi fløy direkte

Tabukomplekser - -

(Forts. fra side 2)

kom inn på Kristiansands havn på grunn av usikkerhet m.h.t. dens nasjonalitet.

H.M.K. hadde ifølge grunnlovens § 25 «høyeste befaling over Rigets Land- og Sjømagt», og hadde således adgang til å gjøre sitt personlige syn sterkt gjeldende i den situasjon som forelå. I hvilken grad dette er gjort foreligger det intet om offisielt, og det kan neppe ventes at Ljungberg, som i flere år har vært kong Haakons lojale adjutant, vil uttale seg om denne side av saken, jfr. Hambros uttalelse i Stortinget om Ljungberg som altfor «urbant» innstillet endog til å gå imot sine regjeringskolleger, av hvilke Koht utvilsomt har tilrevet seg en dominerende innflytelse av særlig betydning for forsvaret i den kritiske tid før og umiddelbart etter invasjonen.

Scharffenberg har i en avisartikkel antydnet at kong Haakon skulle ha vært misfornøyet med valget av Ljungberg som forsvarsminister, — en antydning som bare kan ha hatt til hensikt å tillegge Ljungberg ikke alene det formelle, offisielle hovedansvar på kongens og regjeringens vegne, men også det faktiske og moralske ansvar. Det faktiske forhold er imidlertid utvilsomt at kongen personlig har valgt sin gamle adjutant, som han fra en meget lang tjenestetid kjente som den urbane, overlojale mann som han var, — og fremdeles er.

At Ljungberg ikke ville

tilbake til Flensburg og var glad da den engelske maskin var i luften. Henimot klokken ti landet vi i Flensburg.

*

Den 13. mai ble Keitel erklært som krigsfange og begav seg på ny ombord i et fly: Vi fløy med ukjent mål over halve Tyskland og landet henimot kvelden på flyplassen Luxemburg. Der ble jeg for første gang behandlet som fange og overført til Park-Hotel i Mondorf, som var ominnredet til interneringsleir. Her var Seyss-Inquart kommet før meg.

I Flensburg hadde jeg fremdeles i full frihet, ledsaget av general Detleffsen kjørt til flyplassen. I løpet av de to timer kunne jeg — helt ubevoktet som jeg var — ha gjort slutt på det. Jeg tenkte ikke på det, fordi jeg ikke hadde ansett en slik lidelsesvei til den tragiske slutt i Nürnberg for mulig.

Fra 13. mai 1945 var jeg krigsfange i Mondorf, 13. august kom jeg til fengselssellen i Nürnberg og fra 13. oktober 1946 venter jeg på fullbyrdelsen av dødsdommen.

Avsluttet 10. oktober 1946.

handle i strid med et vink fra kongen selv om han var dypt uenig, er hevet over tvil for alle som kjenner ham. Kongens innstilling til spørsmålet om mobilisering er også alminnelig kjent blant offiserer. Tilbud om edfestelse av forklaring om denne innstilling foreligger i offentlig arkiv. Det er forøvrig helt naturlig at kong Haakon har gjort sin personlige innflytelse gjeldende i den kritiske tidsperiode. Det hadde han både rett og plikt til som øverstbefalende over den samlede norske forsvarsmakt. Det må antas at ingen viktig ordre eller instruksjon gikk ut til de høyere sjefer i forsvaret uten å være i samsvar med H.M.K.s direktiver. Men det normale skulle vel være at disse direktiver var blitt fremlagt og protokollert i statsråd, hvor det så måtte tas stilling til spørsmålet om eventuell Stortingsbehandling.

I hvilken grad forsvarsfienden Koht har gjort seg gjeldende bak kullissene overfor kongen og de øvrige statsråder, kan man bare gjøre seg formodninger om. Men Koht bør jo gjøre rede for det. Hans eventuelle redegjørelse må imidlertid mottas med forbehold, fordi han tidligere har benektet riktigheten av vidnefast samstemmig forklaring om sin negative reaksjon på meldingen om de tyske flåtebevegelser. På Elverum tilkjennega han imidlertid som kjent et annet syn på forsvaret, da det gjaldt å sikre flukten.

Vericultor.

*

Etter at foran stående var skrevet har Scharffenberg i «Morgenbladet» for 10/11 henledet oppmerksomheten på at Admiralstabens etterrettingskontor den 8. april fm. ble villedet av den britiske marineattaché, adm. Boyes, til å tro at en britisk flåteavdeling var underveis for å møte de tyske sjøstridskrefter. Hensikten med denne uriktige meddelelse må ha vært å berolige Norge, for herved å åpne adgang for tyskerne til å besette Sør-Norge, og således skaffe England det etterlengtede nye krigsteater på den Skandinaviske halvøy. Altså et siste ledd i den kjede som begynte med «Altmark»-saken og fortsatte med mineleggningen (eller løggen om den).

De nordmenn (bl.a. Koht og Ruge) som gikk inn for å oppta kamp etter overrumpelingen, i stedet for å følge Stortingets anvisning, handlet således ubevisst som engelske redskaper med risiko for en krigsvarig slagfront mellom stormaktene i Norge.

V.

Nye toner hos —

(Forts. fra s. 1)

trykk for dette i en stor artikkel, som tar sitt utgangspunkt i det tyske angrep på Russland for 20 år siden, i 1941.

Bladet peker stolt på at Russland med ære bestod den hårde prøve og skriver videre:

Etter revolusjonen kunne folk og regjering lenge ikke finne frem til en gjensidig organisk forbindelse som følge av at de forbryterske internasjonister hadde forstått å bore seg ganske dypt inn i vårt land og under revolusjonens storm kunstig å hisse disse to livselementer i nasjonen opp mot hverandre. Bare skrittvis i tidens løp og med generasjonsvekslen begynte dette organiske bånd i samfund og stat å gjøre seg merkbart og å vise seg. Kriegen ga straks denne prosessen livgivende impuls. Og den nasjonale fornyelsesprosessen i Russland viste seg sterkere og sterkere jo hårdere den krig ble som var blitt påtvunget det russiske folk av dets nabo som var blitt vanvittig. Det viste seg også at jo mere totalt Det tredje rikes nederlag ble, desto mere omfattende og konkret fullbyrdeses Russlands nasjonale gjenoppretelse.

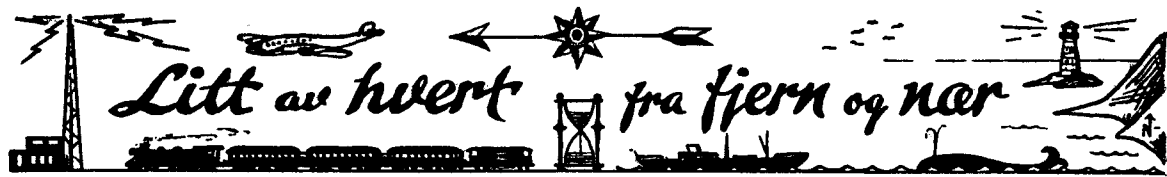
Bladet kommer videre inn på Rosenberg og hans bok «Mythos des Zwanzigsten Jahrhunderts» og peker på at Rosenberg og hans feller var overbevist om at den russiske nasjon var sønderrevet og ødelagt av den såkalte «kommunistiske internasjonale». Og så fortsetter det:

Livets realiteter viste at den russiske nasjon var levende, mektig og full av vevsensenergi, at de «internasjonale» ikke hadde oppløst den og ødelagt den, men at den russiske nasjon tvertimot overvandt de fremmede internasjonale og skritt for skritt gjorde også restene av den internasjonale pest uskadelig. Kriegen viste seg som den «krise» som brøt sykdommen og påny fikk den nasjonale organisme på benene. Riktignok er det oss anti-kommunistiske emigranter forhatte kommunistiske uthengsskilt fremdeles fremme. I spissen for vårt folk står det folk som forsikrer at de er «kommunister», og at kommunismen bygges opp i Russland. Men hvis vi ser oppmerksomt på det Russland som nå utvikler seg mektig og overbevissende på alle områder av det nasjonale liv, oppdager vi da meget av det som i sin tid foranlediget oss — de hvite — til hårdnakket å kjempe mot den russiske kommunisme?

Vi tviler ikke på at de nåværende makthavere i vårt land er ærlig overbevist om

at de bygger opp kommunismen i Russland, men det er bare alt sammen et synsdrag. De bygger Russland opp under sine kommunistiske faner. At så er tilfelle gir «den vestlige verden» det beste bevis på. Så lenge Russland var fylt av og ødelagt av de derværende internasjonister og vårt folk faktisk var i deres hender når det gjaldt utvikling og kultur, så Vesten, hvor som bekjent makten ligger i hendene på finansmagnater, velvillig på det russiske folks lidelser og gav sitt bifall til «det store sosial-økonomiske eksperiment» som av noen dristige nybrottsmenn ble gjennomført hos «disse barbariske russere». Men avsidet regnet de allerede sammen den fortjeneste de hadde skaffet seg gjennom sammenbrudd av denne økonomiske koloss. Det kommunistiske uthengsskilt forurolet ingen. Heller ikke under krigen forurolet det noen, da oppagiterte russere og tyskere sloss mot hverandre og Russland var nødvendig som kanonføde for slavebindingen av Tyskland. Man regnet med at Russland ikke ville holdt ut krigen med tyskerne og på en eller annen måte falle fra hverandre. Men Russland holdt ut krigen, falt ikke fra hverandre, og uventet for det kulturelle Vesten gjorde Russland seg plutselig fri fra den importerte internasjonisme, det vil si oppgav lydigheten mot de forbryterske elementer som med slik henrykkelse hengav seg til «det dristige kommunistiske eksperiment» i Russland, og allerede hadde tatt gevinsten på forhånd.

Men da ble plutselig det kommunistiske uthengsskilt forkastelig. «Korstog mot kommunismen», skrek man nå plutselig i det kulturelle og opplyste Vesten, og kjente kommunister ble fjernet fra partiet forat de skulle fremvise en kommunistisk anger som de plutselig hadde følt. I virkeligheten lastet de Russland, æreskjelte vår historie og anstrengte seg for å gi Russland ansvaret for «det store forsøk» som de før hadde rost. Idet de malte sine egne forbrytelser i de mest dystre farver som om de skulle være våre, nemlig russiske forbrytelser, forstod de forbryterske internasjonister å mane frem hos mange godtroende et frastøtende bilde av Russland, og å hisse verdens folk opp mot oss russere, for dermed å forberede en ny verdenskrig. Bare fordi makten i Russland er gått over på russiske hender og statens anstrengelser er rettet mot å vareta nasjonale interesser, har man skapt hele denne aksjon med «korstog mot Russland», an-

KRIGSFRYKT PÅ BORNHOLM

Ledelsen av Bornholm Højskole har opplyst at en tredjedel av de innmeldte elever til vinterkurset har sendt avbud. De bor utenfor Bornholm er redd for øyenes utsatte beliggenhet i tilfelle krig. Bornholm var som kjent besatt av russerne i 1945, men ble takket være de samme gunstige utenrikspolitiske konstellasjoner som reddet Finnmark evakuert igjen. Denne gang kan det vel være fare for mere enn Bornholm og det blir i tilfelle neppe evakuert igjen.

TYSK UNGDOMSBLAD

Det tyske ungdomsblad «Der Trommler» utkom oprinnelig i Østerrike men er på grunn av de politiske forfølgelser der overflyttet til Vest-Tyskland. Det kommer ut en gang om måneden og er et riktig friskt og godt blad med meninger og meningers mot. Hvis det er noen av dette blads lesere som vil gjøre seg kjent med bladet og også støtte de tyske ungdommer

ført av det russiske folks verste fiende — den forbryterske internasjonale.

Til avsluttende bekreftelse på dette, skrek man ut i hele verden den nye «Mythos des Zwanzigsten Jahrhunderts», nemlig beslutningen i kongressen i USA av 17. juli 1959 om Russlands oppdeling: «Slik som det kommunistiske Russlands imperialistiske politikk gjennom direkte og indirekte aggresjon har ført til slavebinding og berøvelse av nasjonal uavhengighet hos følgende nasjoner: Ukraina, Hvite-Russland, Armenia, Aderbajdsjan, Georgia, Idel-Ural, Kasakia og Turkestan, så søker disse voldtatte nasjoner, som i USA ser den menneskelige frihets borg, vår ledelse og medvirken ved befrielsesverket. Det er da uavviselig for USA's sikkerhet, at bestrebelsene mot frihet og uavhengighet som viser seg hos disse undertrykte nasjoner, øyeblikkelig blir understøttet —».

Hva er dette? Punkter i et ultimatum som truer Russland med krig? Avsnitt fra en protokoll av nye «Vise»? Nei. Det er avsnitt av den nevnte resolusjon vedtatt av USA's kongress, som kjent opphøyet til forbundslov nr. 86—90. Hvorfor ikke «Mythos des Zwanzigsten Jahrhunderts»? Russland av i dag, Sovjetsamveldet har opphørt å eksistere som ett rike! Nå er det bare et antall uavhengige østlige landskaper — Ukraina, Hvite-Russland, Idel-Ural, Kasakia osv, livsrum for den amerikanske

som sliter med vanskelig økonomi så kan abonnement på bladet ordnes gjennom FOLK OG LAND. Prisen er kr. 7,00 pr. år (10 numre).

FINE FORNEMMELSER

FRIHETEN er blitt sterkt bekymret på utenriksminister Langes vegne over den «nye kollega» han har fått i Gerhard Schröder, ny Adenauer-utenriksminister. Schröder har etter bladets opplysninger vært noe så grufullt som SAMMANN. Rent bortsett fra at dette ikke er sant, så forstår vi ikke riktig bladets fine fornemmelser nå. Ikke rettene enn vi erindrer så har dette sarte blad vært fylt av lovord over fader Stalin og hans utenriksminister Molotov, disse som nå selv i det røde Russland stemples som forbrytere av verste sort. Den lille aspirant til SA kan neppe måle seg med noen av dem, i særdeleshet ikke da han jo som så mange andre tapre karer ble «motstandsmann» i 1943. Disse siste har som kjent lovlig rett til begå både mord og andre gjernin-

demokratiske ekspansjon, for «American way of Life». Hvor kjent forekommer ikke dette oss! Kanskje man, når man leser dette, i tankene ser nye plakater klebet opp i bortryddede russiske byer med den megetsigende underskrift: «USA kommer som befrier», med bilde, denne gang ikke av en Führer, men la oss si en MPI (amerikansk feltgendarm), slik som det store amerikanske ukeblad «Colliers» 27. oktober 1951 avbildet ham på bakgrunn av et kart over det okkuperte Russland — — ?

Som et fryktelig varsel for alle Russlands fiender stiger i dag frem den skjebnesvangre datum 22. juni 1941. Memento mori — —.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Dødsdans —

(Forts. fra s. 4)

«Helt døde lik, min venn», ler Marcel og leter i lommen etter nøkler. Han må prøve flere før han finner en som passer i låsen.

Den blonde leser imens visittkortet på døren: «Oberkommissär Horn». Oberkommissär Horn? Han har hørt navnet før på en eller annen måte. Han lar de tre mann gå inn i entreen, trekker raskt hånden ut av lommen og hever revolveren.

(Fortsettes)

ger ustraffet og uten å bli klandret for det — i henhold til offisiell norsk jus av 1961.

ÆRES DEN SOM ÆRES BØR

NATO's amerikanske øverstkommanderende, general Norstad, har etter Truman, Eisenhower, Kennedy og den amerikanske kardinal Spellmann fått «Bernhard M. Baruch-utmerkelsen for fremragende tjeneste».

INGEN BLIR PROFET I SITTEGET LAND.

For en tid siden fikk Kennedy følgende salve i tekstavisen «Morning News»: «Vi trenger en mann som leder folket fra hestesalen, men mange mener at De sitter på Carolines (datterens) trehjuls sykkel».

SKYLDER IKKE USA NOE

I sin bok «Deutschlands Rückkehr zum Weltmarkt» forteller bundesminister dr. Erhard at den amerikanske økonomiske hjelp til Tyskland fra krigens slutt og til midt i 1953 (boken kom ut i 1954) beløp seg til i alt 3,5 milliarder dollars. Av dette faller på Marshall-planen 1,6 milliarder dollar. Da hele Marshallutdelingen ifølge Trumanmemoarene i alt beløper seg til 17 milliarder dollars, kan en ikke si at den tyske andel er så overveldende. Den er iallfall, skriver DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG rikelig oppveiet ved den tyske privatformue beslaglagt i USA og den hjelp USA har skaffet seg av tyske vitenskapsmenn og deres patenter under den amerikanske økonomiske og krigsmessige utvikling. For den amerikanske kongress ble det allerede for ti år siden fastslått at bare ved atom- og rakettutviklingen var den tyske hjelp verd over 500 millioner dollars. Så bladet slår i overskriften fast at «vi skylder ikke USA noe».

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.

Utøver A/L Folk og Land